

Ha nem, hát nem, zárta le az ügyet nagyapa, az ember végtére is önkéntes a világban, hátat fordított az asztalnak, és nyugodtan igazgatta a padról felvett újságokat, azokat újra letette, pillantást sem vetett az unokára. Most megyek a fáskamrába, mondta zörögve a pléhvödörrel, megyek, mindjárt jövök vissza, te addig ülj itt és vigyázz mindenre, mindenre, ami történik majd, s azért is, mert hátha jön ide valaki.

A falióra ingája veszettül járt egyik oldalról a másikra, és a fiú tűnődött, minek és hová siet az idő annyira, meg azon, minek kell őneki olyasmit enni, ami nem ízlik, hogy a felnőttek miért kényszerítik egyáltalán a gyerekeket. aztán a nagyapánál töltött vakáció jutott eszébe, meg a gyerekek a füzek alatti placcon, ahová az ócskavasat gyűjtik, meg ahol cigizni szoktak és dicső focikarrierről álmodoztak. Eszébe jutott Vondráčková osztálytársa, akivel szívesen barátkozna, meg a másik Vondráčkovára is gondolt, aki énekel, és vele is nagyon szívesen elszórakozna, s aztán hirtelen fogta a kanalát és enni kezdte azt a zöldséglevest póréahagymával. Magától, hiszen a nagyapa távol volt, a helyiségben csönd honolt... Aztán a fiú felállt és kinyitotta az ablakot, s azon át behívta a fiúkat, a világ eljövendő legjobb focistáit, mindegyiküknek adott egy kanál tápláló zöldséges levest, amitől nőnek és erősödnek. Eggyel maga is evett mindig, nehogy lemaradjon, aztán behívta Vondráčkovát is az osztályból, egyél te is Vondráčková, súgta neki, hadd nőjél, hadd ne légy ezután olyan sápadt és gyenge, mert különben sosem lesz belőled bemonzó a tévében, sem műlovarnó fehér lovon csengettyűvel. Ide jött még a másik Vondráčková is, az énekesnő, bevette ő is a kanál levest s akart még eggyel, de a fiú csak a fejét csóválta, megérintette a kezét, mondván, hogy adnom kell még a nagyapának, aki most a fáskamrában van, a nagyinak, aki már meghalt, apunak és anyunak, akik messze vannak. Egy kanállal elteszek a focilabdának is, hogy legyen ereje és jól szálljon, ha majd az első gólokat rúgom vele.

Ahogy látom, csóválta a fejét nagyapa, amint a szeneskannát a sarokba tette, a hasábfát meg a kályha alá, ahogy látom, az a jó leves valahová elpárolgott. Hová lötytetted? Melyik macska nyalta ki úgy azt a tányért?

A fiú leszállt a székéről, felvette focicipőjét, a labdát a nyitott ajtó küszöbére tette, ide nézz, nagyapa, kiáltott, nekiszaladt és jó messzire rúgta a labdát, tán valahová a világ végére.

A nagyapa meg ott állt, csillogó szemmel, bólogatott a fejével és a ritka bajuszát simogatta, aztán jót nyújtózkodott, karjával elérve a plafont és így szólt: Nahát, ez aztán gól, Petr fiam!

(Vércse Miklós fordítása)

Wernke Bernát

érző habokat

(Kőrösi Papp Kálmán művész úrnak)

...most még csak húrok
pengenek, de rövidesen a
zöldellve csipogó rejtelmekbe
vezetődnek, az itt
egybegyültek...
mikor bolyongó hűvösekről
szó sem lehet, erre – hisz csak
egy nyugtalan szív lép,
gyönyörébe csapódva
szerte-szerte... lefordítva, a
hétköznapi keserőségeket... és
hozata lapultatja, alkalmi
bánkodatát, további
sarkallatára hangoltatva... ahogy
nem érhet véget soha,
színeinek gazdagsága... a
veszettnek hitt, szellemiségét
visszatéríti újba... igazi medreibe,
az érző habokat, vásznára
is hintetve, mit tapinthatóba
tesz, e mester

merengetőbe, meséltetve... és
csavargó láza, köröződik
szerte-szerte... a hegyekből is
lehozatva embereit, ide
erre, tűnődeteikbe, igazába
rendeltetve őket... e születő
dalolatok keblére vezetve
minket... hol csak a lélek
záporzata tündökölhet
merengetünkre... és a
hajnali ragyogás fényszála
zsibong, mindenre... itthon
találva, e sosem korosodó
embert, s most villog mindenre
özönlete... nemcsak ma
március tizenégyre, hanem a
kívánt örömteliség

mindigébe...,
hogy segítséget nyújt –
ecsetjével... a problémák
erdejében...

testvéreinek,
tengerrel repítetten...
serénységébe
örökítetten